

ISTENES TIBOR

Kanál lettem

Beköltöztem abba a csuporba, ahonnan a mézet csókolta a szád,

Csónakként lebegtem az édes semmiben...

Aztán kristály lettem a szád szélén,

Nem hagyhattál ennyiben...

Kanál lettem a kávéd forró érzései között,

Kavartam benned a koffeint és a reggeleket,

Elaludtam veled a puha párnán,

Lenyomtam veled a vekkereket.

Most némán nézem, ahogy estének öltözöl,

Bordó függöny arcod szelíd tüze,

Lángokkal borítod testem,

A tűz vadít, majd szinte emésztene.

Ernyedten látom szemedben a nyár elmúló perceit,

Még ölelem őszi rozsdás karjaid,

De a holnapok elmúlt ruháiban

Szaggatom a jövő harcait.

Lepedők ráncos magányai

Hozzák elém őszülő hajad,

Múlt, jövő a jelenbe lépve

Őrzi minden szerelmes szavad.

ISTENES TIBOR

Tél előtt

Fűszálak zöld színt ordítanak,
Felettük kék szagú az ég.
Süvöltő szeleket hajtanak üres dobozok,
Falhoz tapadnak, előtte repülnek még.
Faleveleket rágcsál a föld,
Égő gyomrának kell a vigasztalás,
Mielőtt a hó hűtené vágját,
Lecsúszik néhány őszi falás.
Madarak repülnek az idei nyárral,
Lerántják a tájról a napsugarat,
A sárban rohadó falevelekkel
Ültetik a fák az álmaikat.
A jégtörő tavasz még rácsok mögött,
Zöld jelzésre vár,
De be van zárva a Héttoronyba
A rügy, a bimbó, s a tavaszi ár.